

Dnevna doza putovanja

OBIČAN A DOBAR

KADA TIPIČAN DAN POSTANE ATIPičAN

OBIČAN, A DOBAR.

KADA TIPČAN DAN POSTANE ATIPičAN

Svi su dani slični, a nekada ta sličnost odluta nekim drugim putom i dogodi se ta spontanost gazeći kroz dan istim koracima. Već utabanim stazom krenuo sam pješke smazat tih deset kilometara šetnje. Na pola puta uz bolnicu ususret mi ide mlada djevojka, imenom Martina, sa starijom gospođom koja bi joj mogla biti mater. Kako smo se približavali, ja uz brdo, one laganim koracima spuštajući se trotoarom, prepoznajem Martinu kao i ona mene. Posustaje, smanjivši brzinu koraka, pružajući mi ruku pozdrava, prijateljskog pozdrava uz riječi “Baš te je dobro čitati”, misleći na moje priče koje pišem. Ja malo zatečen, odgovaram “Baš mi je drago to za čuti.” Je, drago mi je kada mi netko koga sretnoš na ulici pohvali moje pisanje. Gurne to čovjeka da promisli. Ono što radim i nije možda tako loše.

Nastavljam dalje, prolazim groblje još za dana, stižem na Željeznički most, zastajem, promatram Kupu koja je dovoljno visoka za jedan fini skok. Razmišljam kako bi bilo

dobro upisati uz dva skoka sa Starog Mosta i jedan sa Željezničkog. Prije se skakalo s tog mosta i to s vrha, kako su nam stariji pričali. Znam i kako izgleda dno korita Kupe na tom mjestu. Mislim da bi bio dobar adrenalinski doživljaj. Jedan skok na noge.

Ipak suh nastavljam dalje. Na drugoj strani mosta ugledam drvo. Prvo pomislim da je šipak, ali ne može šipak imati toliko stablo. Prilazim bliže, spuštam se na poljski put koji vodi prema nasipu za Stari Grad i ugledam prekrasno stablo duda, okovano šipražjem. Dud. Koliko dugo ga nisam okusio, to slatko voće s neuništivom bojom kada se slučajno priljubi uz tvoju majicu. Nisam mogao odoljeti, suzbiti svoj životinjski nagon u sebi, da barem kojeg probam. Bili su tu i prije mene. Pobrali one nadohvat ruke. Pizde jedne. Prvi zreo dud, tamno plave, skoro crne boje, poveći od drugih, ostalih koji još imaju rozu, nezrelu boju, visi i kao da doziva, uzmi me. Naginjem se, ispružim se koliko mogu, tu je, dodirujem ga vršcima prstiju, još manje od centa i moj je. U zadnjem pokušaju se ispružim i da ga uhvatim, skoro uberem, opet se umiješa jebeni Isaac Newton sa svojim jebenim zakonom. Osjetio sam samo kako mi se prstići odvajanju od duda, a ja polako bez mogućeg povratka u prvobitni položaj, ponirem niz strminu, u to šipražje u kojem dominiraju koprive veće

i od metra. Lijepo u vrsti poredane dočekuju me otvorenih stabljika s povećim listovima, dobronamjerno me obgrle dok se kolutam skroz do dna strmine. Ležim obgrljen koprivama, osjećam nalet toplinske energije kao da ću se pretvoriti u Hulka ili njemu sličnom. Ležim i dalje bez histeričnih pokreta, jer nema više mjesta gdje nisam opečen. Polako ustajem, ne marim za koprive. Te žareće koprive su me izgledom pretvorile u odbjeglog pacijenta zaraznog Odjela bolnice. Sada mi toliko malo fali da idem skočiti s mosta, da prigušim tu žareću toplinu. Barem je sada jedna dobra stvar. Prilazim dudu s donje strane. Tamo gdje je nedirnut od pohlepniha šetača. Pizde. Pomislim drugi puta. Gozba počinje a s njom i crno-plavi prsti i koja mrlja na tamnoplavoj majci. Ne vidi se. Ustvari vidi se, ali ne jako. Boki kada skuži, ima da me za jajca objesi. Nova je i mogla bi odmah u rashod, jer te mrlje ne idu samo tako dolje. Kada se obleka rashodi, onda je u drugom ormaru i dozvoljeno mi je u njoj raditi što želim. Zavrati je bojom, pokošenom travom, uljepšati je kojom kapi lazure ili ulja za drvo, idealka. I još takav mogu u kvartovsku birtiju gdje mnogi vole doći u svojim radnim kombinezonima.

Izvlačim se iz šipražja zadovoljan. Duda sam se najeo. Izgledam kao da imam malariju. Nema mi druge nego tako sfuren nastaviti zacrtani cilj.

Kroz Vrbinu, od susjeda nikoga na cesti ili ogradi. Nema objašnjavanja da sam upao u drugi pubertet s ožarenim plikovima na rukama i licem.

Prelazim Stari Most, spuštam se na Pogorelac, žareća vrućina polako popušta i godi povjetarac s Kupe. Kada sam prošao nasip i popeo se uz kupalište već sam izgledao normalno i zaključio sam da ću otići popiti kavu u Kaktus. Je, bila je kava, ali bila je i utrka lađara. Dok su Danko i Neno s kojima sam sjedio za stolom izračunavali koliko im je ostalo da cmrknu pivo, odu do Kupe pogledati trku lađara koji su išli prema ušću Kupe u Savu i da se slobodno mogu vratiti cmrknuti još jednu ili dvije prije povratka lađara, nisam mogao odoljeti da ne budem dio tako temeljito organiziranog rasporeda i ubacio sam se u njihov protokol. Lađe su prošle uzvodno i došle do cilja, ali naš protokol nije stao. Tu su došli i ostali. Svi su bili u sličnom protokolu. Dobro je išlo. Nitko nije imao pivo do pola, jer je uvijek netko zamolio gazdu Miru da nas ne dovodi do toga da ispadnemo iz te kolotečine spomenutog protokola. Ili laički rečeno, ne daj Bože da zafali.

Iduće jutro, nedjelja je bila, osjećao sam taj višak Co₂ u svom tijelu, naročito glavi. Jučerašnji plan mi se izjalovio.

Želio sam otići kući i pripremiti se za dan planinarenja u Samoborsko gorje ili Žumberak. Ova nedjelja je bila idealna, osim trenutnog viška Co2. Pomislim, išao ili ne, njemu treba vremena da napusti moju tintaru.

Odlučujem se na polazak. Bio dosta kasnije nego što sam planirao. Četiri sata, nije malo. Na brzinu sam stavio sve u ruksak što mi je potrebno za dnevno planinarenje. Vozim se do mjesta Sočec, blizu slovenske granice, nedaleko Jaske. Pičim lokalnom cestom i uvijek me dojmi svojim predivnim okolišem, potocima koji žubore uz cestu okovanu hladnom što ga stvaraju ogromna stabla bukove, tik uz cestu koja vijuga da je kombi cvilio u svakom zavoju. Na cesti nikoga, a u meni probuđena mladenačka želja za, neću reći brzinom, jer je nema, ali kako se ne voziš po takvim cestama svakoga dana, bez mudrije i mnoštvom lijepih i oštrih zavoja, bilo mi je neodoljivo da crvenu zvjerku ne dovodim do njezinih granica. Kako je cesta vijugava, bez velike brzine postizem to reli zadovoljstvo.

Pred Sočcom sam. Parkiram na lokalni mali trgić, jer pred gostionicom nije bilo mjesta. Sočec je lijepo selo u kojem su shvatili da planinari često dolaze i malo su prilagodili toj situaciji, ali samo malo. Napravili parking, muzej, turistič-

ki ured. Naravno da su kulturno-znanstvena mjesta zatvorena nedjeljom kada ima “najmanje” planinara. Ali meni to nije previše bitno. Neka je samo gostionice, koja radi svakodnevno. Sve u svemu, ugodno se ovdje nalaziti.

Odlazim do spomenute gostionice koja postoji od kad je i sela. Naručujem kavu uz nezaobilaznu rakijicu, šljivu iz čokanjčiča. Pitam gazdaricu što će danas biti za jelo, a ona odgovara “Pečeno prase. Evo samo što nije gotovo.” Rekoh “Fantastično!”, ali idem prvo napraviti krug, pa se vidimo.

Poslije popijene kavice i dvije rakijice, krećem pješke do susjednog sela gdje se penjem u goru sve do njezinoga vrha. Put vodi po vrhu gore sve do Svete Gere koja je udaljena oko tri sata hoda. Opet nigdje nikoga. Šetam vrhom koji je sve samo ne ravan, nego se non-stop penjete i spuštate prateći stazu. Lijep teren koji je i ujedno državna granica Slovenije i Hrvatske. Iskreno sam se nadao ravnijem terenu, ali jebi ga, tu sam di sam.

Pičim stazom koja većinu svoje dužine zaklonjena velikim bukvama, bukovom šumom koja s obje strane izgleda prekrasno. Toliko lijepo da sam ostavio svoj žig na slovenskoj strani. Ne znam zašto mi se u prirodi ljepše olakšati nego li na najskupljoj Grohe školjci, a i nije prirodno da se to može

kontrolirati satima. Dođe taj trenutak kada nogice žurnim korakom traže mjesto koje ti priroda poklanja, kao što ti njoj poklanjaš dio sebe. Veće je koristi nego da otplovi kao braun jahta kroz brzake kanalizacije do neke rijeke ili mora. Očito moji guzni receptori osjete zov prirode. Nemam drugog, logičnije objašnjena. Ali to je svaki puta. To moje tjelesno izražavanje, moj intimni spoj s prirodom. Ne mogu ga preskočiti kada se dogodio, stisne i nije mi žao, makar se potrudim što lakši započeti planinarenje. Ljudi uzimaju žigove na vrhovima, ja ih ostavljam. I uradim dobro djelo. Na tom mjestu će prvi runolist ili visibabe biti okupani sunčevom ili dnevnom svjetlosti, ako je hladovina. Garantiram.

Kao Crvenkapica krećem dalje dužim koracima i pokojim skokićem, veseo i rasterećen. Osjećam glad. Prazninu u mom tijelu koja se otima kontroli sjetivši se pečenog odojka u gostionici. Inače glad mogu kontrolirati. Nije da ne mogu izdržati bez jela, ali sada me nekako prožela tolika želja da sam stao i iz ruksaka izvadio dvije banane koje sam pojeo u hodu.

Nalazim se na nejasno markiranom dijelu gdje je strelica za Svetu Geru pokazuje smjer, ali su tri različita puta koja idu u tom, istom smjeru. Odabirem srednji. Izgledao mi je

najviše planinarski, dok je desni bio širok i ne interesantan, a lijevi mi se činio kako tu nitko nije prošao već dugo vremena. Vjerojatno bi taj lijevi izabrao, ali me vodio zamišljeni miris odojka da što prije stignem i obračunam se s tom dobronamjernom zvijeri. S izabranom dionicom nisam požalio. U jednom trenutku ispred mene se stvorio proplanak s prekrasnim zelenom dolinom. Sjeo sam uživajući u pogledu te ne-taknute prirode, pa sam malo legao u mirišljivu travu i jednostavno me prelio san. Otvorio sam oči. Prošlo je skoro sat vremena. E sada je odojče jedino što vidim, jedino pred mojim očima. Ustajem i prelazim tu prelijepu dolinu, penjući se u brdo i nailazim na stazu. Odlazim lijevo stazom pretpostavljajući da mi je Sveta Gera iza leđa, što je i bila kada sam nastavio i sjetio se staze kojom smo prošle godine, u listopadu išli na Svetu Geru.

Nema se tamo što vidjeti osim ljudske gluposti, što je u nekim situacijama zbilja nenadmašna. Gore je sve poduplano, kako s hrvatske, tako i sa slovenske strane. Ima dva skloništa, jedan pored drugog, table na Hrvatskom, a posebno table i na Slovenskom jeziku koje pričaju svaka svoju priču. Koji idiotizam da od toga svega nisu mogli zajedničkim snagama napraviti pošteni planinarski dom, a ne se kurčit tako da gore iz ljudi izvlači ono najgore, podjele koje su nepotreb-

ne. Da sam, ali nisam. Oduzelo bi to i hrvatskoj i slovenskoj strani i tih pet kvadratnih kilometara proglasio samostalnom državom bez predsjednika ili premijerke, bez ministara i činovnika. Ona je sama po sebi samoodrživa i kaznu za kurčenja bi naplatio oba dvjema državama, izgradile bi dom. Ta nova država ne bi imala nikakve povezanosti na bio koji način ni s Hrvatskom, a niti sa Slovenijom. Još bi im naplatio kriju za napravljeni idiotizam. Onako, sa strane, sebi u džep.

O tome razmišljam spuštajući se prema Sočcu starom šumom utabanim i jasnim stazama. Kada sam bio pri kraju puta, nevrijeme što je poharalo Medvednicu ostavilo je i tu svoj obol. Pokoje srušeno stablo uz prokljalu šikaru gdje put jednostavno nestaje u njoj. Sve u mladom zelenilu bez jasno vidljivog puta oko kojeg je obrasla trava. Znam da sam pri kraju, ali moram tražiti prečice u starijoj šumi gdje se ne moram boriti s tim šibljem i šikarama. To produžuje put za koji kilometar.

Sad se polako počeo taložiti nemir u mom gladnom tijelu. Kada ću van, kada ću sjesti i poboriti se s hladnim pivom i odojkom. Držim dobar pravac, jer čujem potok koji je na početku te staze prema vrhu, vidim i kuće, vikendice i preskočim jednu ogradu s metalnom okastom žicom, ulazim

u tuđe dvorište, vidim asfaltiranu cestu, u kući nema nikoga, ali ima jebena ograda od skoro dva metra, zaključana. Sranje. Moram se vratiti nazad u šumu i naći drugi izlaz. Tamo niti treba ograda, ali majstor očito želi privatnost. Najbolje da je postavio i dva bunkera. U što sam mu sve nabijao.... Cijelo pleme dok sam koračao nazad prema ogradi da se vratim u šumu. Bio sam tako blizu da sam skoro osjetio miris pečenog odojka. Nakon desetak minuta opet nailazim na kuću, ovaj puta bez ograde. U tom lijepom kraju ne treba biti ograda. Zbilja su suviše. Ulazim opet u dvorište, isto vikendica bez prisutnih vlasnika i kroz nekoliko koraka se nađem na asfaltiranoj cesti, koja vodi prema centru tog seoca Sočca, a samim time i do gostionice. Ne znam joj ime. Najmanje bitno. Dolazim na terasu gdje me gazdarica srdačno pozdravljam i prima narudžbu, jedno pivo, odmah je predložila pola kile odojka s čim sam se složio i gra-šalatu, kaže gazdarica “Prava domaća.” Nakon nekoliko trenutaka mi donosi traženo pivo uz čokanjčić rakije koji je bio na račun kuće. Sve orošeno. Divota. Kada sam nagnuo pivo i osjetio tu navalu blagostanja u mom grlu, odojak, kruh i šalata su već bili na stolu. Komadi kakve bi si i sam izabrao da je narezano prase ispred mene. Ubijam se, proždrljivo. Nitko me ne vidi. Žderem, pijem pivo, zalijem rakijicom. Kao u srpskim filmovima kada slave Slavu. Nisam neki da moram jesti u restoranu, nije mi navika.

Ovdje sam pojeo nekoliko puta, točnije ovo mi je drugi put i osjećaj je kao da si došao do babe koja zna da dolaziš i sve adute stavlja ispred tebe na stol. Volim si zataknuti pola jegera u gubicu. I to je lipo. I to bez kruha. Držim ga kao mikrofona dok intervju ne završi, a meni malo natječe trbuh. Kod mene sve prolazi.

Sav sam podbo uz još jedno popijeno pivo, jedva se dižem nakon popušanih par cigareta i pozdravljam se s domaćinima, dok gazda mrmlja da je prase bilo premasno i govori supruzi da im treba dati više djeteline. “Ma prase je bio tako dobro da dugo nisam jeo bolje”, odgovaram.

Uz srdačne pozdrave napuštam gostionicu i odlazim do kombija, bacam ruksak otraga i lagano istim putem krećem nazad. Samo ovaj puta puno sporije.

Takav podbo izgledam kao mršavi bilder s jednim trbušnjakom, posut zadovoljstvom, pomalo umoran, sit do guše, vraćam se svojoj kući. Kada sam stigao Boki pita da mi napravi nešto za pojesti. Rekoh “Nemoj” i ispričam joj svoj put, a ona će na to “Zar opet”!

“Što? Što sam ostavio žig na slovenskoj strani. Bi i na našoj, ali je baš na tom dijelu bila strma i bio je gustiš za razliku od Slovenske. A da je i samo strmina imaš problem zvan Roo-

lings. Nepredvidivi smjer kretanja objekta. A jebi ga, draga moja, to je moj intimni spoj s prirodom i osjećam neopisivu povezanost, karika koja čini cjelinu, što god ti mislila o tome.”

“Mislim da je to degutantno za napisati.”

“Znaš što sam napisano na svom blogu. Kome se ne sviđa što pišem neka ne čita, odjebe.”

“Znam, ali...”, kaže Boki.

”Nema ali! Što kada netko u birtiji zariga cijeli WC i pritom još ostavi trag za praćenje. Tome se ljudi smiju, a po meni je to puno degutantnije nego nužda u prirodi”, kažem ona’k pametno.

“I to s povraćanjem je degutantno.”

“Ako je to degutantno, zašto je to drugima smiješno. Degutantno nije smiješno. U mojoj situaciji je to možda nekima neshvaćeno, ali to je njihov problem ili im nije problem ili možda njihovo miriši ili uopće to ne rade. To moraš pitati njih, a ja i dalje pišem kako želim i znam.”

Tako smo završili degutantni razgovor da mi je odojče htjelo pošto-poto van, a želio sam ga zadržati do jutra.

Rekoh Boki “Odi sa mnom na WC pa mi reci koja je poza ili radnja degutantna.”

Samo sam čuo odgovor “Budalo jedna”!

Doskora!